

Arrest

nr. 142 934 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van
haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 juli 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

- 1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 6 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.3. Verzoekster diende op 15 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.4. Op 1 december 2009 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 16 december 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd in zijn arrest van 21 maart 2011 (RvV 21 maart 2011, nr. 58 252)
- 1.6. Verzoekster diende op 28 maart 2011 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 26 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd in zijn arrest van 29 september 2014 (RvV 29 september 2014, nr. 130 311).
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 5 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.
- 1.9. Op 12 maart 2012 diende verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.
- 1.11. Verzoekster diende op 14 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 27 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.13. Verzoekster diende op 7 juli 2014 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.14. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 21 augustus 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.
- 1.15. De gemachtigde van de Minister trof op 9 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 22 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.03.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

M.(...), A.(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is:

Redenen:

Artikel 9ter § 3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter § 1, 4e lid en artikel 9ter § 3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 08.03.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 28.03.2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter § 1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

HET INREISVERBOD DD. 21.08.2014 BETEKEND OP 16.09.2014 BLIJFT BEHOUDEN"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"II.1.1. In de bestreden beslissing leest men:

"(...)"

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.¹

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.4. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak omtrent de ziekte zou vertonen.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de verwerende partij onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen en niet het volledige standaard medische getuigschrift heeft gelezen waarin duidelijk de ziekten van verzoekende partij worden weergegeven.

De behandelende arts heeft duidelijk vermeld aan welke ziektes verzoekende partij lijdt: angst- en depressieve stoornissen, concentratieproblemen, asthenie en cephalalgien (chronische hoofdpijnen). Ook wordt vermeldt dat een behandeling voor een lange periode noodzakelijk is.

Asthenie is algehele lichaamszwakte, veroorzaakt door ernstige ziekte, hierbij kan men denken aan kanker (terminale fase) of een persisterende infectieziekte (aids, TBC of hepatitis). Kan veroorzaakt worden door de ziekte van Addison, bijnierinsufficiëntie. Kan ook voorkomen als bijwerking bij bepaalde medicatie, bijvoorbeeld bij het antipsychoticum aripiprazol, of als bijwerking van methyfenidaat. Vormen

*zijn Myasthenie als het spierzwakte betreft. Als het zeer ernstige lichaamsszwakte betreft, met een algehele extreme vermagering, spreekt men van cachexie.*²

Deze pathologiën zijn zeer duidelijk en ook de graad en ernst valt af te leiden uit ger SMG.

Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren dat de ziekte en haar ernst en graad niet voldoende gespecificeerd worden in de aanvraag dd. 27 maart 2011.

Verzoekende partij heeft borstkanker die steeds terugkomt (zoals ook in de medische voorgeschiedenis staat vermeld), en leidt daardoor bovendien aan bijkomende ziektes zoals uiteengezet door de behandelende arts in het SMG dd. 8 maart 2011.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij hier bijzonder onredelijk te werk is gegaan. Indien verwerende partij bijkomende vragen had of haar iets onduidelijk was, kon zij zeer gemakkelijk en op een eenvoudige vraag bijkomende informatie vragen aan verzoekende partij of haar zelf laten onderzoeken door een arts adviseur.

In die zin is de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

II.1.5. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Armenië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst – reden ook waarom uw raad de eerste ongegerondheidsbeslissing van verwerende partij vernietigde gezien verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar had gedaan.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Armenië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.’

Gezien artikel 3 EVRM opgenomen is in het internationaal recht, en dus primeert op het nationaal recht, is verzoekende partij van mening dat verwerende partij de aanvraag tot medische regularisatie in eerste instantie moet bekijken vanuit het standpunt of er eventueel een schending zou kunnen plaatsvinden van artikel 3 EVRM indien verzoekende partij geen adequate behandeling zou kunnen krijgen in haar land van herkomst.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is, verdere medische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan levenslange medicatie en het in Armenië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

*Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.*³

II.1.6. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...).”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 maart 2011 vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van psychiater E. D. waarin van 8 maart 2011 waarbij onder punt “B/ DIAGNOSE” het volgende wordt vermeld: *“Se plaint de Troubles anxio-depressifs réactionnels à la crainte de perdre la garde de sa fille ‘adoptée’ Dysomnies – troubles amnésiques et difficultés de concentration – asthénie – céphalgies”.*

3.7. De gemachtigde van de Minister stelde vast dat het SMG niet voldeed aan de voorwaarden uit artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet waarin bepaald is dat het *“medisch getuigschrift (...) de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling (vermeldt)”* waardoor de aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3 -3° onontvankelijk diende te worden verklaard.

3.8. In haar middel beweert verzoekster dat er sprake is van onzorgvuldigheid in hoofde van het bestuur omdat in het SMG wel degelijk duidelijk zou zijn vermeld aan welke ziektes verzoekster lijdt. De Raad merkt echter op dat op grond van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet niet enkel de ziekte, doch ook de ‘graad van ernst’ dient te worden vermeld. In het SMG worden inderdaad enkele (mentale) gezondheidsklachten (*“se plaint de”*) van verzoekster weergegeven, maar er kan niet worden opgemaakt of en in hoeverre deze klachten worden onderschreven in de diagnose van de psychiater en er kan bovendien evenmin worden afgeleid welke graad van ernst de *“troubles anxio-depressifs”*, de *“Dysomnies”*, de *“troubles amnésiques”*, de *“difficultés de concentration”*, de *“asthénie”* of de *“céphalgies”* zouden vertonen. Het komt het bestuur toe om in de ontvankelijkheidsfase na te gaan of de graad van ernst in het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd medisch getuigschrift is vermeld. Het is niet verplicht een antwoord te aanvaarden wanneer dat antwoord volgens hem niets over de graad van ernst van de aandoening zegt (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 475). Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de summiere elementen uit het SMG te besluiten dat dit *“geen enkele uitspraak (toont) omtrent de ziekte”*. Het loutere feit dat in het SMG zou zijn opgenomen dat een behandeling over een lange periode noodzakelijk is, zoals verzoekster voorhoudt, kan het gebrek aan vermelding van de ziekte en/of haar graad van ernst niet herstellen.

3.9. In haar middel houdt verzoekster een uiteenzetting over ‘asthenie’ als aandoening, waaruit juist het belang blijkt van een exacte vermelding van de aard van deze toestand en zijn graad van ernst om een correcte inschatting te kunnen maken. Verzoekster kan hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij oppert dat deze pathologieën zeer duidelijk zijn en de graad van ernst valt af te leiden uit het SMG. De uitweiding van verzoekster over de steeds terugkerende borstkanker en de in de anamnese vermelde mammectomie wordt niet ondersteund door het voorgelegde SMG. Voorts vermag verzoekster in het kader van een aanvraagprocedure bezwaarlijk van het bestuur verwachten dat het bijkomende inlichtingen zou opvragen in geval van onduidelijkheid of dat het een onderzoek door de arts-adviseur zou gelasten. Uit artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt immers duidelijk dat het aan de vreemdeling toekomt om *“alle nuttige en recente inlichtingen (...) aangaande zijn ziekte”* over te maken.

3.10. De beschouwingen van verzoekster over haar standpunt dat er geen adequate zorg aanwezig is in Armenië betreffen een eventueel onderzoek ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf die geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omwille van onvolledigheid van het SMG.

3.11. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekster of haar minderjarige dochter. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574).

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN